

Alassio. 3. X. 09

Domino aestimato!

Me accipe "discussione" de academia que vos mitte ad me, et quamque me non habe grammatica nec vocabulario de Latino sine flexione, me intende exprime ad vos in isto lingua opinione que me habe de isto.

Me occupa me de quaestione de lingua internationale jam per septem anno et me es esperantista nam solutione de Doctore Zamenhof vide se ad me ^{mihi videtur?} maxime bono in practica. Sed me habe magno curiositate ad vestro solutione, et puta que iste es ~~maxime~~ digno de attentione et habe charactero proprio.

Vide se ad me que isto habe duo principio: 1) simplificatione maxima de grammatica que significa que omni terminatione grammaticale es dejecto, 2) unitate de ori-

gine de lingua (omni elemento veni ex latino) que fac ut isto lingua non es alicue arbitraria. Ambo principis es maxime grave, sed habe non solum bono, sed et malo consequente.

1. Inutile es ut me lauda primo principis nam conditione principale de interlingua es facilitate: si es impossibile inveni lingua facile ad omni, necesse es accipe lingua nationale aut lingue idea de lingua commune. Et in L. o. F. simplicitate es maximo nam existe nec conjugatione nec declinatione (ad minimo in primo grammatica, que me prefer nam illo principis non es violato in isto) nec articulo^x.

^x Ad isto simplicitate que existe in nullo alio projecto de lingua, et me perveni (non conovente vestro) praecipue pro consideratione de logica nam me puta que numero et

tempore non es idea plus grave et plus independente que idea de colore aut modo que se es necessario, es expresso ab adverbio aut adjectivo.

Et forma que es electo (thema) fac ut lingua es semper harmonioso (nam terminatione es vocalico).

Sed incommoditate de isto principis adducto ad limite extremo es que a) scripto non es semper claro, praecipue si nos exi ex dominio de scientia (a. ex. quando me es in meo domo, me invito amico (bono, ero, sarò...? casa, case...? invito, invitavo, inviterò...? un amico, degli amici, l'amico, gli amici?)); b) postea nos habe combinatione non naturale (ipso lingua, que me vol scribe longo epistula), que offende aure non minus que "kara amiko" in Esperanto quamque nos non perveni cum isto

ad regularitate; et c) discipulo non habe possibilitate distingue substantivo de adjectivo, verbo de adjectivo etc. ut in Esperanto (scribe - verbo, labore - subst., verde - adj etc.).

2. Nunc ad secundo principio! Ad primo aspectu isto place maxime ad nos, nam si no accipe principio de admissione de omni voce latino, non existe periculo, ut eras lingua es reformato et ut nos debe discere novo forma. Ita creatore de lingua non dubita an elige Kon, konoc, konosc aũ nosk: isto case cognosce et omno es certo que academia muta isto verbo nunquam (ita vos habe "limite indépassable" de idista que illo non pote habe). Etiam vos non quaere vos an sono italico ci debe es scripto ch, ê, c, ts aut tsh nec que sono vos debe dona ad j etc. nam vos considere solum lingua latino. Et pro isto principio voce habe

aspectu naturale (et certo sine \wedge): successu,
 classo, physica (Esp. sucesos, klaso, fiziko),
 nos mitte libro (Esp. ni [R] sendas [DE] libron
 [FIS]).

a) Sed idem principio conduce nos ad re
 terribile que es absentia de regula de deri-
 vatione ~~que~~ ^{que} pertinente et ad participio. A. ex
 Publica publicato publicatione publicator publicabilis
 corrige correcto correctione correctore corrigibilis
 fac factus
 cognosce cognite
 proponere propositus
 solve solutus solutio
 diffunde diffusus
 ede editus
 extrahere extractus
 existe — existentia
 scribe scriptus
 lege lecto lectione lectore legibile
 (Esp. semper ita) (Esp. semper o) (Esp. semper ante) (Esp. semper ebla)

<u>facile</u>	<u>difficile</u>	}	<u>difficile</u>	<u>difficultate</u>
<u>utile</u>	<u>inutile</u>		<u>simplice</u>	<u>simplicitate</u>
<u>armato</u>	<u>inermis</u>		<u>longo</u>	<u>longitudine</u>
<u>regulare</u>	<u>irregulare</u>		<u>erudite</u>	<u>eruditione</u>
<u>multo</u>	<u>paucis</u>		<u>valente</u>	<u>valentia</u>
<u>facile</u> (Esp. <u>semper mal., ne-</u>)			(Esp. <u>semper ego</u>)	
<u>socio</u>	<u>societate</u>	}	<u>uno</u>	<u>primo</u>
<u>vocabulo</u>	<u>vocabulario</u>		<u>duo</u>	<u>secundo</u>
<u>homine</u>	<u>humanitate</u>		<u>tres</u>	<u>tertio etc.</u>
<u>natione</u>	<u>nationale</u>		<u>set</u>	<u>scientia</u> <u>scientifico</u>

~~discendum~~ que debe es ~~et memorato~~ quos es incommodo
 praecepue ad omni que non stude latino
 aut cognosce isto malo (mas, femina; scribe,
 scripto; labora, labore; propone, proposito etc. etc.)

In fine, alio consequente et minus grave
 es **(b)** usu de voce latino que non existe in lingue
 neo-latino, dum nos ~~ter~~ vide voce moderno que
 pertine ad plure lingue, ad ex. L. s. t. pulchro
 -volumin L, Esp. bela -EFIS, L. s. t. equo - L, Esp.
 Cevalo (DE)FI(R)S, magno - L, grande - (DE)FIS,
 aestima - L, estimi EFS, pecunia - L, mono -
 EFIRS.; **(c)** phoneticis que es minus divite
 que in lingue moderno (non existe sonitali
 co ci, gi, sci, z, gallico j que redde lingue
 plus variis et harmoniosis), **(d)** pronuntia de
 aliqua voce que non es naturale ad nos si nos
 conserva principio "uno sono, uno littera"
 (contradictis et ab qu, x) / societate, natione

et vocale vocalico — regula regulare et
 Absentia de derivatione regulare habe duo
 (inconveniente: **a**) paupertate de lingua dum
 Esperanto causa suo derivatione es plus di-
 vite que omni lingue naturale (quomodo vos
 traduce: legebliĝi, amitero, malsincera, gestoroj
 etc. et omni novo termino necessario ad scientia
 moderno?), **(b)** duplicatione de numero de voce

physica, aedificio, centros, chronico, theatrum
a) littera duplice (difficile, commune, littera, s. ~~littera~~ littera, difficil, l. commune) que
es difficultate in quasi omni lingua (praec.
EFR), b) regula de accentu tonico tam
complicata que in latino classico (compó-
sito, audite, incipe).

Quidque es, quamque me iudica Esperanto
ante plus practico, vestro projecto vide se
ad me ~~maxime~~ ^{admodum} digno de attentione et deum
alio projecto que Esperanto es imitatione
uno de alio, vestro habe fundamento novo et
originale, nam me inveni in nullo lingua
vestro deo principio: simplificatione maximo
de grammatica et latinitate de origine cum
invariabilitate de voce.

Permitte itaque domite ut me praesenta ad
vos expressione de meo respecto distincto et de
aestimatione profundo ad vestro labore.

Georges Kolowrat
Massio (p. civ. di Genova)